

kald derpaa. Det Afkald, som her er givet, kan han ikke komme fra, og vi vide altsaa, at Statstilskuddet til Kommunerne vil blive opretholdt paa Finansloven, og at den højtærede Finansminister ikke bagetter vil forsøge at gøre nogen Indsigelse. Men den højtærede Finansminister forlanger saa ubeskaaret sine 11 Mill. Kr., de $6\frac{1}{2}$ Mill. Kr. paa de indirekte Skatter og de $4\frac{1}{2}$ Mill. Kr. paa de direkte Skatter, saaledes som det med runde Tal er blevet forlangt og foreslaaet af den højtærede Finansminister. Den højtærede Finansminister gjorde saa Budgettet op — ja, nu maa jeg jo sige for indeværende Finansaar —, og paa dette — det er kun nogle faa Tal, jeg skal nævne — gjorde han Indtægten saaledes op, at den nu kunde forøges med 3 Mill. Kr. udover det, som det vedtagne Budget i Øjeblikket udviser. Hvorledes dette fremkommer, har den højtærede Finansminister nævnt, det skal jeg ikke komme tilbage til, jeg har heller ikke Tallene, jeg kunde ikke saa hurtigt faa dem skrevne ned, men Resultatet var, at Indtægten kunde regnes 3 Mill. Kr. højere. Det sker paa den Maade, at den højtærede Finansminister efter de Erfaringer, som ere gjorte i forrige Finansaar, mener, at hvis han nu skulde anslaa Budgettet, vilde han have Lov til at ansætte det 3 Mill. Kr. højere — det tror jeg er et rigtigt Referat af, hvad den højtærede Finansminister sagde. Ja, men saa medtager Finansministeren ikke den mulige eller rimelige Fremgang, der vil være for de forskellige Indtægtsposter, saaledes som det har vist sig i afvigte Finansaar, at der var. Man vil komme f. Eks. med Hensyn til Toldafgifterne paa mindst 1 Mill. Kr. større Indtægt, hvis man regner med den rimelige Fremgang, der kan tænkes, end det Tal, den højtærede Finansminister har nævnt. Og saaledes ogsaa med de andre Indtægtsposter paa Budgettet — jeg tager naturligvis kun dem, hvor der overhovedet kan være Fremgang. Nu vil den højtærede Finansminister dertil sige, at det er kun en tænkt Fremgang, det er ikke noget, man med Sikkerhed kan regne med, for det er jo muligt, at Opgangsaarene ere til Ende. Jeg kan ikke lade være at sammenligne dette med, hvorledes den højtærede Finansminister overhovedet har ræsonneret paa det Punkt. For ikke saa mange Aar siden, i alt Fald for ikke mere end to Aar siden — det var i den skønne Maaned Maj, som vi ogsaa nu gaa ind i — da andre gjorde gældende, at man

maatte være forberedt paa, at der maatte kræves nye Indtægter for at tilvejebringe Balance, var den højtærede Finansministers Svar dertil dette, at vi vare vel ikke ved Verdens Ende, og nu maatte ganske sikkert Opgangen komme. (*Finansministeren*: Den kom jo ogsaa!) Men efter to Aars Forløb regner den højtærede Minister, at Opgangen er endt, uden at der virkelig er Tegn til, at den er endt. Med hvilken Ret gør han det? Hvorledes kan han blive enig med det ærede 9de kongevalgte Medlem (Falbe-Hansen), som i særdeles poetiske, blomstrende Ord har fremstillet for os, hvilken overordentlig Fremgang der er paa alle Punkter lige fra Heden til Industrien her i Danmark? Med disse Ord inødegik det ærede Medlem dem, der se saa pessimistisk paa Forholdet, som den højtærede Ministeri dette Øjeblik, fordi han har Brug for det — jeg mener ikke utilladelig Brug, men Brug for det til Gennemførelsen af sine Skattelove — nu pludselig vilde fremstille det. Jeg ved dog ikke, om der gives noget, hvorpaa den højtærede Minister kan basere, at der er Tilbagegang i dette Øjeblik, om der er noget, hvorpaa han kan basere, at i 1912—13 standser Fremgangen. Den højtærede Finansminister sagde om en af Indtægterne, at man kunde naturligvis ikke regne med Fremgang — det var Indtægten af Arveskatten. Jeg har ikke været forberedt paa at tale om dette i Dag, men det er oplyst for Udvalget, at der i de 3 første Kvartaler af 1911—12 har været lige saa megen Indtægt af Arveafgiften, som der er beregnet paa Budgettet for 1912—13. Saa siger den højtærede Minister, at man kan dog ikke være sikker paa, at Indtægten vil være den samme for Arveafgiftens Vedkommende, fordi den kan stille sig meget kapriciøs. Ja, det er sandt. Men hvorledes kan man saa overhovedet gaa ud fra, at Indtægten af Arveafgiften vil give et hvilket som helst Beløb, naar man i et lille Land som vort kan tænke sig, at hvis nogle store Rigmænd dø i et Aar, forandres den aldeles? Jeg tror ikke, Afgivelserne ere saa store, at man ikke nogenlunde kan beregne dem. Det gaar ogsaa den højtærede Finansminister ud fra, ellers turde han jo i Virkeligheden slet ikke anslaa Budgettet for Arveafgiften, og det gør han dog, idet han lægger det ene Aar til Grund for det andet. Stiger Arveafgiften, maa det være, fordi Nationalformuen stiger. Naar man hører det ærede 9de kongevalgte Medlem tale, saa siger han, at Nationalformuen er sti-